

LIBRIS

Katrine Engberg
Casa cu Fluturi
Titlu original: *Glasvinge*

We know
books

Copyright © Katrine Engberg, 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ENGBERG, KATRINE

Casa cu fluturi / Katrine Engberg ; trad. de Iulia
Dromereschi. - București : Crime Scene Press, 2022
ISBN 978-606-8959-93-1

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU
Bun de tipar: mai 2022
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Katrine Engberg

Casa cu Fluturi

traducere de Iulia Dromereschi

CRIME SCENE PRESS
2022

LUNI, 9 OCTOMBRIE
CINCI ZILE MAI ÎNAINTE

Capitolul 1

– Căh! Oribil!

Frederik își șterse apa de pe frunte și își puse șapca înapoi pe cap. Își ridică gluga pelerinei de ploaie, asigurându-se că geanta îi era închisă, și se urcă pe bicicletă. De fiecare dată când alarma se declanșa la 5:15 îi era greu să se ridice din pat, dar unele dimineți erau mai rele decât altele. De data asta, ploaia insistentă îl făcea să se întrebe de ce acceptase traseul acela de livrare a presei. Șase zile pe săptămână, cincisprezece clădiri din centrul Copenhagăi, șase sute douăzeci de rânduri de trepte în sus și în jos. Din nefericire, era singura cale să strângă bani pentru excursia cu clasa. Nu avea de gând să o rateze.

În timp ce avansa peste dalele de piatră, punctul de distribuție dispărea în semiîntunericul din spatele lui. Telefonul din buzunar îi pompa muzică în urechi și îi dădea energie: *I got my black shirt on, I got my black gloves on*. Chiar și pe ploaie i se părea cool să aibă cea mai aglomerată stradă comercială pentru pietoni doar pentru el. Se ridică în picioare pe bicicletă și străbătu Strøget până când Piața Veche, Gammeltorv, și Piața Nouă, Nytorv, se deschiseră la stânga și la dreapta lui. Cartierul era plin de clădiri cu tencuială netedă, șprosuri și streșini de cupru, acum pline cu stropii ploii de toamnă, de copaci tunși și de băncile emblematice ale Copenhagăi, cu gunoi îndesat printre scândurile verde-închis. Coloanele în nuanțe nisipii ale Tribunalului Municipal păreau să lucească în negura dimineții,

intrând într-un contrast moral cu barurile vechi din piață, de la demisol. Pe timp de zi, cele două piețe erau ca un nod de comunicare pentru curieri pe bicicletă, turiști și oameni care vindeau gablonțuri. La ora asta erau complet pustii.

Frederik sări de pe bicicletă și o sprijini de fântâna din mijlocul pieței. Își scoase căștile din urechi și își pipăi buzunarul, asigurându-se că avea suficient mărunțiș pentru un rulou cald, cu scorțișoară. Trecând pe lângă fântână, aruncă o privire rapidă spre suprafața apei pe care apăreau unde de la picăturile care cădeau.

În apă era ceva.

În apă erau deseori obiecte. În fiecare zi, lucrătorii de la curățenie pescuiau doze de bere, pungii de plastic și pantofi curios de solitari.

Dar ceea ce vedea nu era un pantof.

Lui Frederik i se făcu rău. La trei metri de el, în cea mai veche fântână din Copenhaga, plutea o persoană, cu fața în jos și brațele desfăcute. Picăturile de apă îi loveau spatele gol cu pliciuri inocente, spărgându-se ca sute de fântâni mititele.

Preț de o clipă, Frederik nu reuși să se miște. Era paralizat, ca în coșmarurile acelea din care se trezea câteodată, trist că era prea mare ca să-l mai liniștească mama lui.

– Ajutor! Hei! strigă el, răgușit, incoerent. E cineva în apă!

Știa că ar fi trebuit să sară în fântână și să întoarcă trupul, să administreze primul ajutor, să facă orice, dar urina caldă care-i curgea pe picior sublinia cât era de incapabil să ajute pe cineva. Frederik privi iar trupul din apă. De data asta chiar înțelegea la ce se uită. Nu mai văzuse niciodată un om mort.

Cu picioarele tremurând, alergă spre magazinul non-stop. Ușile automate se deschiseră, îl întâmpină mirosul de scorțișoară și unt și o văzu imediat pe tipa blondă de la casă, care fredona ceva. Lui Frederik i se scurgea apă în ochi de pe cozorocul șepcii și se șterse pe față de apă proaspătă și transpirație.

– Ajutor, la naiba! Cheamă poliția!

Casiera se uită la el, cu ochii mari. Apoi lăasă deoparte tava cu rulouri cu scorțișoară și se întinse după telefon.

PLOAIA CURGEA TORENȚIAL peste Copenhaga, încetșând contururile acoperișurilor cu olane și ale fațadelor tencuite. Cerul trimitea cascade de apă neobișnuit de caldă peste umbrelele și dalele din Piața Veche.

Inspectorul Jeppe Kørner închise strâns ochii, hotărând apoi să riște o privire în sus. Nici măcar un petic de cer senin, liniștitor, nu se vedea la orizont. Poate că lumea chiar se dizolva și oceanele revendicau ultimele bucăți de pământ rămase. Își șterse chipul cu mâna udă, își înăbuși un căscat și se aplecă pe sub cordonul care împrejmuia locul faptei. Apa îi intrase în adidași, la cusături, și îi făcea să scârțâie la fiecare pas.

Prin perdeaua de ploaie văzu siluete nefericite, drapate în plastic, ocupate să ridice în jurul fântâniei niște pavilioane precum cele pe care le închiriază oamenii pentru petreceri câmpenești, sperând că nu vor avea nevoie de ele. Jeppe alergă până la cel mai apropiat, unde se adăposti și își privi ceasul. Era puțin după ora 7 și soarele tocmai răsărea din spatele norilor de ploaie. Nu că ar fi fost vreo mare diferență. Lumina din ziua aceea urma să aibă diverse nuanțe de gri.

Un cadavru dezbrăcat plutea în fântâna din fața lui, reflectând lumina lămpilor de lucru. Jeppe privi îndelung scena, în timp ce-și trăgea un costum de protecție peste hainele ude. Corpul zăcea cu fața în jos, ca un pasionat de snorkeling în Marea Roșie. Era un trup de femeie, din câte-și dădea seama, după lățimea umerilor și arcuirea spatelui. Dezbrăcată, de vârstă mijlocie, cu păr negru înșpicat de cenușiu și scalpul vizibil sub șuvițele ude.

– Știi că numele fântâniei este Caritas?

Jepe se întoarce și dădu cu ochii de criminalistul J. H. Clausen. Gluga costumului său albastru de protecție încadra un chip ridat, făcându-l să arate ca un pitic de grădină ud, într-un costum spațial supradimensionat.

– Te vei bucura să afli că răspunsul este „nu”, Clausen. Nu știam.

– *Caritas* înseamnă „milă” în latină, îl lămuri criminalistul, ștergându-și sprâncenele stufoase și scuturându-și apa de pe mâini. De aceea silueta din vârf e o femeie însărcinată. Simbolul altruismului, înțelegi tu.

– Sunt mai degrabă interesat să aflu de ce e un cadavru în bazin.

Jepe arată din cap spre fântână.

– Ce-avem aici?

Clausen se uită în jur și găsi o umbrelă sprijinită de unul dintre stâlpii pavilionului. O deschise și făcu un pas afară, sub cerul liber.

– Ce vreme nasoală! Condiții imposibile de muncă, mormăi el. Haide!

Jepe era înalt și trebui să meargă adus de spate ca să intre sub umbrela lui Clausen. Lângă buza de piatră a bazinului, se opriră să se uite la cadavru. Picăturile curgeau pe pielea albă, făcând-o pe femeie să arate ca o statuie de marmură. Un fotograf al poliției încerca să găsească unghiuri abordabile, protejându-și în același timp aparatul de ploaie.

– Legistul va trebui s-o scoată din bazin pentru autopsie, înainte să ne dăm cu părerea, începu Clausen, dar este femeie, caucaziană, de înălțime medie. Aș spune că avea vreo 50 de ani.

O rafală de vânt trase ușurel corpul, care pluti dincolo de ei, ajungând în cealaltă parte a bazinului.

– A fost găsită de un livrator de ziare, la ora 5:40, continuă Clausen. Apelul la Urgențe a venit de la non-stopul din colț, două minute mai târziu. Paramedicii au tras-o pe margine și au încercat să o resusciteze, cum spune protocolul. Nu știu de ce n-a fost încă scoasă din apă. Livratorul și casiera sunt în magazin, cu un polițist,

și așteaptă să li se pună întrebări. Casiera a ajuns la ora 5 și e convinsă că atunci nu era nimic în fântână, deci crima trebuie să se fi petrecut între 5 și 5:45.

– Vrei să spui că *asta* e scena crimei?

Jepe își trase gluga pe spate, să vadă mai bine piața publică.

– A fost ucisă în mijlocul Strøget?

Clausen se întoarce spre Jepe, iar asta făcu umbrela pe care o ținea deasupra capetelor lor să se incline. Ploaia se revărsă peste amândoi. Părul lui Jepe se mură imediat.

– Scuze, Kørner! Mama naibii! Te-ai udat? Nu mă exprim deloc precis. N-ar fi putut să fie ucisă aici, din mai multe motive.

– Cred c-ar fi prea riscant...

Jepe încercă să ignore apa care i se scurgea pe ceafă și în pelerină.

– Da, riscul să apară un trecător ar fi fost prea mare. Simplu fapt că a îndrăznit cineva să lase un corp în fântâna din Piața Veche și este deja... peste puterile mele de înțelegere.

Clausen clătină din cap, uluit.

– Dar nu e singurul motiv. Vezi inciziile acelea mici de pe brațe? Sunt îndreptate spre apă, deci mai greu de observat.

Jepe miji ochii, să vadă mai bine prin ploaie. La suprafața apei se zărea un model simetric de tăieturi mici, paralele, pe încheieturi, care dezveleau carnea albicioasă. Lui Jepe îi trecu prin minte imaginea unei balene care putrezea pe o plajă, și își înghiți tulburarea.

– Nu există sânge în apă?

– Exact! încuviință Clausen. Probabil a sângerat mult, și totuși nici urmă de sânge, nici în fântână, nici în jurul ei. Am fi găsit sânge dacă ar fi fost ucisă aici, chiar dacă plouă. A murit în altă parte.

– Există suficiente camere de supraveghere de la care putem obține înregistrări.

Jepe privi în jur, la fațadele caselor vechi.

– Dacă ucigașul e cel care a aruncat trupul, trebuie să apară pe film.

– Dacă?

Clausen părea indignat.

– Nu s-a tăiat singură ca apoi să sară goală în fântână, asta ți-o garantez.

– Cu ce au fost făcute tăieturile?

– Nu-mi dau încă seama. Nyboe trebuie să o urce mai întâi pe masă, zise Clausen, referindu-se la profesorul Nyboe, legistul, care se ocupa de obicei de autopsiile cazurilor importante de crimă. Dar, orice-ar fi, arma crimei nu e în piață. Căinii caută de jumătate de oră și n-au găsit nimic. Nici urmă de haine, de altfel.

Ceva zumzăi în buzunarul lui Jeppe. Își șterse mâna de turul pantalonilor și scoase atent telefonul. Văzu *Mama* pe ecran și respinse apelul. Acum ce mai voia?

– Cu alte cuvinte, zise el, cineva a adus un corp gol în mijlocul Strøget și l-a aruncat în fântână dimineața devreme?

– Așa se pare, zise Clausen a scuză, de parcă ar fi fost parțial răspunzător pentru scenariul absurd.

– Cine naiba ar face așa ceva?

Jeppe se frecă la ochii care-l ardeau. Nu dormise bine, se tot scusise și învărtise pe toate părțile. Iar să se ocupe de o femeie moartă dintr-o fântână nu fusese exact modul în care-și imaginase că o să-și petreacă ziua.

Prin minte îi trecură versuri disperate din melodia enervantă despre ploaie a celor de la Supertramp: *Oh no, it's raining again. Too bad I'm losing a friend*. Măcar dacă ar fi putut alege muzica pe care o folosea creierul său obosit ca să-l tortureze! De obicei, când era stresat, prin minte îi alergau fragmente de muzică pop ultracomercială, în buclă continuă. *It's raining again. Oh no, my love's at an end*. Jeppe își ridică iar gluga și intră în magazin, unde-l aștepta livratorul de ziare.

PLÂNSETUL ERA insuportabil. Un vaiet persistent, neajutorat, având aceeași frecvență ca strigătele de teroare sau ca freza dentară. Cel mai cumplit sunet din lume.

Detectiva Anette Werner se rostogoli și închise ochii. Svend era cu copilul. Acea era șansa ei de a mai recupera puțin somn, de care n-avusese parte cu o noapte înainte. Își puse o pernă peste cap, să blocheze sunetul. Încercă să se gândească la ce n-ar fi renunțat pentru o noapte de somn neîntrerupt, dar nu-i veni în minte nimic.

Plânsetul se amesteca, în camera de alături, cu vocea liniștitoare a lui Svend. Dacă ar închide ușa – poate ar trebui să se ridice s-o închidă ea? De fapt, oricum trebuia să meargă la toaletă. Înainte de 1 august, ar fi ignorat vezica plină și ar fi continuat să doarmă, dar acum nu se mai putea baza pe corpul ei în vârstă de 44 de ani să-și facă treaba.

Anette se ridică anevoie în capul oaselor și își trecu picioarele peste marginea patului. Când avea să se termine starea aceea de mahmureală perpetuă, de parcă ar fi suferit constant de pe urma diferenței de fus orar?

Se ridică încet, cu fiecare încheietură a corpului resemnându-se treptat cu greutatea acelor oase care nu mai erau susținute de mușchi puternici. O dureau sânii. Se uită în jos și constată că uitase din nou să-și scoată pantofii, seara trecută. Se târî ca un zombi de-a lungul covorului, trecu de camera copilului și se îndreptă spre baie. Cum putea Svend să fie atât de calm și de optimist? Încuie ușa și se privi în oglindă.

Arăt ca moartea în vacanță, se gândi, și se așeză pe toaletă. *Aș vrea să fiu moartă*.

Așa se gândise cu un an înainte, când aflase că era gravidă. Nu voiau copii. Așa căzuseră de acord de la început. Nu era pentru ei. În schimb, voiau să se concentreze la a fi cei mai buni părinți de câini din lume. În jurul celei de-a 40-a aniversări a ei, încetase-ră să mai vorbească despre copii. În mod ironic, probabil că acela era motivul pentru care deveniseră neglijenți cu protecția. Ideea că sexul ar putea însemna ca ei să devină părinți le ieșise din minte. Pentru multă vreme, Anette crezuse că era doar bolnavă, că moș-

tenise problemele de inimă ale tatălui ei și că pulsul îi gonia spre o operație de bypass sau spre un stimulator cardiac. Rezultatele analizelor de sânge fuseseră o ușurare. Și un șoc.

Aș vrea să fiu moartă.

În afară de asta, lucrurile merseseră bine. În mod cât se poate de neașteptat, Svend fusese bucuros nevoie mare la aflarea veștii și nu pusese niciodată la îndoială ideea de a deveni părinte. Sarcina mersese perfect. Ecografia din primul trimestru arătase grozav, iar nașterea fusese rapidă, fără complicații. Sfidase șansele scăzute și depășise orice record privind prima sarcină la femei de peste 40 de ani. Dar când fetița îi fusese pusă în brațe, spălată și curată, și începuse să sugă imediat, Anette nu simțise nimic. Legătura despre care se presupunea că se creează instinctiv trebuise forțată, iar iubirea se manifesta anevoie. Cel puțin în cazul ei.

Pentru Svend fusese diferit.

În ultimele două luni și jumătate, iubirea lui pentru mogâldeța aceea devenise tot mai puternică. Privirea de pe fața lui când o ținea în brațe! Ochii îi sclipeau de mândrie. Svend înota ca peștele în apă în viața de familie și era deja mai degrabă tată decât altceva. Anette se străduia cu toată sinceritatea – dar era atât de epuizată!

Își sprijini coatele pe coapse, se aplecă în față și-și luă fruntea în palme.

– Iubito, dormi?

Anette ridică privirea, brusc. Gâtul îi era atât de încordat încât simți imediat că o paște o durere de cap. Vocea lui Svend se auzea de pe hol. Probabil că era la ușă.

– Fac pipi, a zis. Poți aștepta două minute?

Își auzi iritarea din glas. Era același resentiment pe care-l observase adesea la alte femei, dar pe care ea îl manifestase rareori. Acum părea să nu mai poată scăpa de el. Se ridică, se spală pe mâini și deschise ușa.

– Îi e foame, de asta nu se liniștește. Uite, caută sânul!

Svend o ridică încet în brațe pe fiica lor și o sărută pe frunte înainte să i-o paseze Anettei.

Ea își întinse brațele și simți deja cunoscutul fior de teamă că o va scăpa. Oamenii care compară căinii cu copiii habar n-au despre ce vorbesc, se gândi, chiar dacă până în urmă cu două luni și jumătate se numărase printre ei. Privi copilul care-i plângea în brațe.

– Mi-e dor de băieți, zise. Când îi luăm?

– Căinii vor fi în regulă la mama, câteva săptămâni, zise Svend, privind-o îngrijorat. Merg să se plimbe prin pădure de trei ori pe zi. Acum trebuie să ne concentrăm la mica Gudrun.

– Nu-i mai spune așa! Încă nu am stabilit un nume.

Anette se strecură pe lângă soțul ei cu o grabă care-l obligă să se lipească de peretele holului îngust de lângă baie.

– Credeam că vrei să o cheme Gudrun.

– Mă duc să o alăptez în mașină, zise Anette, îndreptându-se spre ușa din față. Te rog să nu spui nimic. Îmi place mai mult acolo.

Trânti ușa în urma ei cât de tare putu cu bebelușul în brațe, alergă prin ploaie spre mașină și deschise portiera. Fetița nu mai plângea, poate datorită senzației neașteptate a picăturilor de ploaie care-i loveau fața.

Mașina mirosea familiar și sigur, a serviciu și a câini. Anette se așeză confortabil, își ridică bluza și își așeză fiica lângă un sân umflat. Copila se prinse de el și începu imediat să sugă, liniștindu-se. Anette expiră adânc și încercă să se scuture de senzația insistentă de stres. Șterse blând o picătură de ploaie de pe fruntea fetiței și îi mângâie capul moale. Când stătea așa, împăcată, se simțea bine să fie părinte. Plânsetele și luptele din timpul nopții erau dificil de îndurat. Și concediul. Anettei îi lipsea munca.

Privi spre casă. Svend probabil dădea cu aspiratorul sau făcea ordine. Deschise rapid torpedoul și-și scoase stația de poliție. Trebuia să stea la încărcat, la sediu, dar Anette nu apucase să o lase acolo. Era doar o chestiune de timp până urma să-i remarce cineva lipsa și s-o dezactiveze, dar până atunci îi plăcea să asculte. Se

asigură că volumul era scăzut, ca să nu sperie copila, și o porni. Zgomotul familiar de paraziți îi pricinui un val de emoție.

Și avem nevoie de escortă pentru decedata din Piața Veche, în Copenhagen. Transportăm victima din locul unde a fost găsită spre morgă. Vom avea bariere pe Frederiksborggade și în jurul Pieței Vechi, până ce criminaliștii de la NKC Est termină cu strângerea probelor...

O crimă în Piața Veche? Colegii ei de la secția centrală investigau asta. Anette tresări de durere. De ce trebuia să doară în așa hal ceva atât de natural precum alăptarea?

Trebuie să obținem material filmat de la toate camerele de supraveghere din zonă. O echipă de investigații condusă de inspectorul Kørner se va ocupa de asta...

Inspectorul Jeppe Kørner, care lucra la Unitatea de infracțiuni împotriva persoanei, secția 1, cunoscută drept Omucideri. Partenerul ei.

Kørner și Werner, acum fără Werner. Werner, acum fără slujbă. Anette închise stația.

– ȘTIE CINEVA ce o reține pe Saidani? întrebă Jeppe, jucându-se cu cablurile de la calculator, stând cu spatele la colegi.

În principiu, el ar fi trebuit să fie cel care știa cel mai bine unde se afla detectiva Sara Saidani, pentru că-și petrecuse mare parte din noapte în patul ei, dar căzuseră de acord că detaliul acela nu-i privea deocamdată pe ceilalți colegi.

– Poate că are un copil bolnav, ca de obicei?

Detectivul Thomas Larsen era cel care-și dăduse cu părerea.

– Rujeolă? Ciumă? Copiii ăia au mereu ceva care nu-i permite să ajungă la muncă.

Aruncă paharul de carton pe care tocmai îl golise de cafea scumpă în coșul de gunoi. Larsen n-avea nici copii, nici vreo intenție de a-i dobândi – o perspectivă pe care nu înceta să le-o împărtășească și colegilor.

Jeppe privi ceasul de deasupra ușii. Era ora 10:05.

– Va trebui să începem fără ea, decise el.

Se asigură că era conectat calculatorul și ajustă luminozitatea imaginii care clipea în fața lui, pe ecranul din sala de conferințe. Apoi se întoarse și făcu un semn din cap spre cei doisprezece colegi care așteptau, cu ochi atenți și carnețelele în poală. Nu în fiecare zi aveau ocazia să vadă o femeie mutilată, găsită într-o fântână din Strøget.

– Bun! începu Jeppe. Am primit apelul la dispecerat la 5:42 și prima mașină de patrulă a ajuns la locul faptei șase minute mai târziu. Medicul care a însoțit echipa de intervenție rapidă a declarat victima moartă la 6:15.

Își încrucișă brațele la piept.

– Lima 11 a decis imediat că e vorba despre un deces suspect și ne-a chemat.

Ușa sălii de conferințe se deschise încet și Sara Saidani se strecură înăuntru, gășind un scaun. Buclele ei negre scânteiau de ploaie, iar ochii îi străluceau. Jeppe simți valul cunoscut de emoții care apăreau de fiecare dată când era ea prin preajmă. Sara Saidani, colega de la Unitatea de Investigații, era mamă a doi copii, divorțată, tunisiană la origini, cu ochi de căprioară și pielea ca mierea.

– Bun venit, Saidani.

Jeppe privi carnețelul din fața lui, chiar dacă știa perfect ce scria acolo.

– Decedata a fost identificată preliminar drept asistenta Bettina Holte, în vârstă de 54 de ani. Locuiește în Husum. Ieri a fost dată dispărută, așa că poza ei este în POLSAS, însă identitatea nu i-a fost confirmată încă.

POLSAS era sistemul internațional de raportare polițienească, unde se stocau toate informațiile despre cazurile deschise și închise. Părea eficient și modern. Nu era.

– A fost chemată familia, pentru identificare, așa că vom avea noutăți în curând. Corpul era gol, zăcea cu fața în jos, după cum vedeți și în poză.